

εδάγκωνε πεισματικά ἕως τὸ αἷμα τὰ δάχτυλά του.

— Μωρὲ φέρε μου τὴν τσάγκρα! ἐρέκαξεν ἔξαφνα μανιωμένος· φέρε μου τὴν τσάγκρα νὰ τοῦ πιῶ τὸ αἷμα.

Ἐκίνησα νὰ πάω νὰ φέρω τὴν τσάγκρα. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ὑπομονὴ ἐκεῖνος. Μὲ πλατεῖα βήματα, δρασκελώντας τὸ κατὰστρωμα σὰν τρελλός, ἔφτασε πρῶτος στὴν κάμαρη, ἄρπαξε τὸ σκουροτούφεκο καὶ ἀπὸ τὴ σκάλα, χωρὶς νὰ σημαδέψῃ τὴν ἀναψὲ στὸ πουλί.

Ἐνας ξερὸς χτύπος ἀκούστηκε καὶ τίποτ' ἄλλο. Ὁ κόκορας ἔπεσε ἀλλὰ δὲν ἔπιασε τὸ καψούλι. Ἐπαγώσαμε τότε ὅλοι μας. Κακοσημαδιὰ στὴν κακοσημαδιὰ· ὅλα ἀνάποδα ἐπήγαιναν σήμερα! Ἄν ἔπιανε τὸ ντουφέκι, ἂν ἐσκοτωνόταν τὸ πουλί, ἐτελείωνεν ἐδῶ ἡ κακοσημαδιὰ καὶ δὲν εἶχε δρόμο γι' ἄλλοῦθε. Τώρα ὅμως γι' ἄλλοῦθε ἔσπερνε. Καλὰ τὸ εἶπεν ὁ καπετὰν Κρεμύδας· ἢ στὸ καράβι ἢ στὸ σπίτι μεγάλο κακό θέ νὰ γένη! . . .

Στὸν ξερὸν ἐκεῖνο χτύπο ἡ κουκουβάγια ἐπέταξε τώρα. Ἀλλὰ δὲν ἐπέταξε μακριὰ νὰ φύγῃ, νὰ χαθῇ ἀπὸ μπροστά μας· ἐχαμοπετοῦσε πεισματικά περιγύρα στὴ γολέτα, σχίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τὰ ψαλιδωτὰ φτερά της σφυριχτά, σὰν γοργοκάραβο τὴν ἡσυχὴ θάλασσα κ' ἔξαφνα ἐκαθόταν στὸ ξάρτι καὶ στυλώνοντας τὸ κορμὶ ἀνάμεσα στὰ ὀρθὰ φτερά, μὲ τὸ στήθος ὀλοφούσκωτο καὶ τὸ λαιμὸ χωμένον στοὺς χονδρούς ὤμους, ἔρριχνε ξαφνικὰ μία στριγγιὰ καὶ ἄγρια φωνὴ ποῦ μᾶς ἐπάγωνε τὸ αἷμα.

— Κουκουβάου! . . . κουκουβάου, βάου! . . .

Τώρα ὁ ἥλιος ἦταν βασιλεμμένος καὶ δὲν ἔβλεπε στὴ δύση παρὰ σύγνεφα αἵματοβαμμένα καὶ κατακόκκινον αἰθέρα ν' ἀνεβαίνῃ σὰν ἀναλαμπὴ μεγάλης πυρκαϊᾶς καὶ νὰ χωνεύῃ ἀνεπαίσθητα μέσα στὸ γαλάζιο χρῶμα τ' οὐρανοῦ. Πέρα στὸ Τσιρίγο ὁ Νότος σὰν καλὸς πρωτομάστορας, ἐτελείωσε τὸ τέμπλο του σωριάζοντας σύγνεφα θεοσκοτεινά καὶ ἀνώμαλα σὰν γάλαρα ἀπὸ μολυβόπετρα στὴ βάση, ἔπειτ' ἀνοιχτώτερα γαλαζοβαμμένα, στὴν κορφή καταγάλαζα καὶ ἀπάνω στὰ κυματιστὰ χεῖλη, στοὺς πύργους καὶ τίς πολεμίστρες, ἔχυσε σὰν χρυσικός πλατὺ γαϊτάνι ἀπὸ καυτό χρυσάφι κ' ἓνα ἄλλο ἀποπάνω κατάργυρο καὶ κατάκορφα, στέμμα του κ' ἐμβλημα του πολυτίμου, ἔβαλε τὸν ἀσπερίτη νὰ λάμπῃ μὲ γαλήνη καὶ θεότητα ὑπέροκλη, σὰν ὕμνος τῆς πλάσεως ὀλάκερης. Καὶ πίσω ἀπὸ τ' ἀεροκάμωτο αὐτὸ τεῖχος, ἐτόξευεν ὁ μαργιόλος ἄνεμος κάθε στιγμὴ σπηλιάδα σὲ σπηλιάδα τὸν ἄνεμο, καρτερῶντας τὴν κρίσιμη στιγμὴ νὰ χυθῇ καὶ αὐτὸς σφάμελος καὶ νὰ ταράξῃ τὰ σύμπαντα.

(Ἐπεταὶ συνέχευσι)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ¹

Διήγημα Μανουκίου Γιοκά.—Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Ἐν τούτοις ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ Φάρκα ἤρσκεν εἰς τὸν Βαρτζαὶ ὁλοὲν περὶσσότερον. Ἦρχισε νὰ θαυμάζῃ τὴν ὄνειρῶδη ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της· ἐξετίμησε τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας της, τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς της, ἤρχισε νὰ λατρεύῃ τοὺς ὀφθαλμούς της, τοὺς βαθεῖς ἐκεῖνους ὡς ἡ ἄβυσσος ὀφθαλμοῦ.

Ὅ,τι κάμνη ἡ τύχη εἰς μίαν ὥραν, δέν το κάμνουν χρόνια ὀλόκληρα. Μίαν ἡμέραν εἰς τὸ τραπέζι ὁ Φάρκας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βαρτζαὶ καὶ τῆς Ἰλόνκας, διηγήθη ὅτι εἰς ἱερεὺς διαμαρτυρούμενος, πρὸ πολλοῦ συλληφθεὶς ὑπὸ πειρατῶν, εἶχεν ἐσχάτως ἀπελευθερωθῆ ὑπὸ τοῦ ναυ-

Μετὰ τὸν χορὸν
(Ἐντυπώσεις Ἀποκρηάτικαι)

ἀρχου Νοῦγερ. Ἡ εἰδήσις προήρχετο ἐξ Ἀμστελδοάμου, προσέθεσε δὲ ὁ Φάρκας ὅτι οἱ γονεῖς καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἀτυχοῦς ἱερέως κατόικουν εἰς ἓν χωρίον ἐκεῖ πλησίον.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Βαρτζαὶ καὶ ἡ Ἰλόνκα ἐγένιναν ἄφρανοι· ἐπανευρέθησαν δὲ καὶ οἱ δύο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως.

«Καὶ ὅμως δὲν εἶχαμε δώσει ραντεβού!» εἶπεν ὁ Βαρτζαὶ, βλέπων ἐρχομένην τὴν Ἰλόνκαν.

Ἡ κόρη προσέφερε μέρος τῶν χρυσῶν αὐτῆς κοσμημάτων εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα. Ὅμοιως καὶ ὁ Βαρτζαὶ εἶχε στείλει χρήματα εἰς τὸ Ἀμστελδοάμον, προσέθεσε δὲ 300 χρυσᾶ νομίσματα εἰς τὰ τριάκοντα τὰ ὅποια εἶχε φέρε· ἡ Ἰλόνκα.

Ἡ νεῦνις ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ εὐχα-

ρίστησιν καὶ θλίψασα τὰς χεῖρας τοῦ Βαρτζαὶ τῷ εἶπεν :

«Εἶσαι εὐγενὴς καρδιά!»

Ὁ Βαρτζαὶ ἠσπᾶσθη τὴν λευκὴν χεῖρα τῆς κόρης καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἱερέως, εὐτυχῆς διὰ τὴν καλὴν εἰδήσιν καὶ τὰ δῶρα τὰ ὅποια εἶχε λάβει, εὐτυχῆς μέχρι τῶν μυχαιατᾶτων τῆς ψυχῆς της, εἴλκυσε πρὸς ἑαυτὴν τοὺς νέους καὶ ἐπιθέσασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, τοῖς ἀπήγγειλε τὰς εὐχάς, τὰς ὁποίας λέγουσιν εἰς τοὺς μνηστευομένους.

Ἐπέστρεψαν κρατούμενοι ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ὅλοι ὅσοι τοὺς συνήντων καθ' ὁδόν, ἔλεγαν «Τί ἔμμορφο ζευγάρι!»

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ἐμνηστεύθησαν ἐπισήμως, φαντάζεσθε δὲ πλέον τὴν χαρὰν τοῦ γηραιοῦ Πέτκη. Οἱ γάμοι θὰ ἐγένοντο μετὰ ἕξ ἐβδομάδας.

*

Σεῖς ὅλοι, ὅσοι εἰσθε ὠραῖοι καὶ ἀγαθοί, σεῖς ὅλοι ὅσοι ἔχετε καλὴν ψυχὴν, ὠραίους ὀφθαλμούς καὶ γλυκόλαλον στόμα, προσέλθετε εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν πανήγυριν.

Ὁ εἰσερχόμενος σήμερον εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ Πέτκη, πρέπει νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ φύγῃ πρὸ δύο ἐβδομάδων τοῦλάχιστον. Ἡ ἀμαξία του θὰποζευθῇ καὶ θὰ λυθῇ, ὁ ἀμαξιάτης του θὰ μεθυσθῇ, παρακλήσεων δὲ καὶ ὑποσχέσεων καὶ ἀπειλῶν καὶ βίας ἐν ἀνάγκῃ θὰ γίνῃ χρῆσις διὰ νὰ μείνῃ, ἐὰν θελήσῃ νὰ φύγῃ· ἂν δὲ φύγῃ, θὰ συλληφθῇ ἀπλοῦστατα.

Πανηγυρίζουν τὸν γάμον τῆς ὠραίας Ἰλόνκας, τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τοῦ γηραιοῦ αὐθέντου. Ὅλοι τὴν εἶχον ζητήσῃ εἰς σύζυγον καὶ δὲν τὴν ἔδωσαν εἰς κανένα, ἕως οὗ ἐζήτησε τὴν χεῖρά της ὁ ὠραιότερος, ὁ ἰσχυρότερος, ὁ πλουσιώτερος τῶν γαμβρῶν, ὁ Λουδοβίκος Βαρτζαὶ.

Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος πᾶσαν μέριμναν σήμερον καὶ ἄς ὑπάγωμεν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἡ ὅποια δίδεται πρὸς τιμὴν τοῦ καλοῦ ζεύγους.

Ὡ, πῶς ἠγάλαξε καὶ ἐγέλα φαίδρῶς τὸ πλῆθος εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας, τῶν ὁποίων οἱ τοῖχοι μόνον σῶζονται σήμερον! . . . Οἱ συνδαιτυμόνες, κατ' ἀναριθμήτους σειράς, κάθηνται εἰς τραπέζας μακράς. Φοβερὸς ἀντηχεῖ τῆς παροινοῦς εὐθυμίας των ὁ ἀλαλητός, — ὅταν ἐξαίφνης διακόπτεται ὑπὸ πενθίμου σιγῆς. . . Κάποιος θάποθάνῃ, σκέπτονται οἱ συνδαιτυμόνες.

«Ἄς πῖωμεν εἰς ὑγείαν τῆς ὠραίας νύμφης!» κρᾶζει φωνὴ χαρμόσυνος καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς αἰθούσας ἀκούονται εὐχαὶ περὶ εὐτυχίας καὶ ἡ χαρὰ ἐπανερχεται, κύπελλα χρυσᾶ συγκρούονται πρὸς κύπελλα ὡς ξίφη πρὸς ξίφη, καὶ ἀνωθεν ἀναδίδεται ἡχηρὰ συναυλία ἀπὸ σάλπιγγας καὶ αὐλοῦς καὶ τιλίγκας.

Ποῖος ἀγαπᾷ ἀκόμη σήμερον τὴν τι-

¹ Ἴδε σελ. 53.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκαρβαῖοι καὶ Τερρακώτες, σοννέτα ὑπὸ
I. Γουπάρη.

Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.

Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα
ὑπὸ Ἀνδρέα Καρναβίτσα.

Ὀνειρον καὶ ζωῆ, διήγημα Μαυρικίου Γι-
οκάϊ, μετ' εἰκόνων, μετὰφρ. Ν. Ἐπ.

Ἀθηναϊκοὶ περίπατοι: Ἡ λεωφόρος Πανε-
πιστημίου, ὑπὸ Γ. Βάκου.

Ξανθοῦλα, ποίημα ὑπὸ Δ. I. Μάραρη.

Τάξα-μπέ-Τάξα, ἰντὶκό τραγοῦδι, ὑπὸ Ἀλεξ.
Πάλλη.

Ποιητικαὶ ἀπικραί.

Γερμανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή.

Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις. — Ἡ Ἀλληλο-
γραφία μας. — Χρονικά.

Μετὰ τὸν χορόν. — Τὰ Μεθεόρτια τῆς Ἀπο-
κρηῆς (εἰκόνες).

Εἰς τὸ προσεχές: Ἀνὰ τὰς ἀρχαίας Ἀθή-
νας (μετ' εἰκόνων), ὑπὸ Δ. Φ. — Σκέψεις ἐπὶ
τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὑπὸ Στ. Δ.
Σταματιάδου. — Ἡ ἀθυμία τοῦ Διαβόλου, ποί-
ημα τοῦ Λεκόντ Δελίλ, κατὰ μετάφρασιν Ἀρ-
γύρη Ἐφταλιώτη. — Σὲ μιὰν Ἑβραία, σοννέτο
ὑπὸ Στ. Μαρτζώκη κτλ. κτλ.

**Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἔστιαν»:**
Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
θυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἔστιας»
Ἀθήνας.

λίγκαν καὶ ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ ἤξεύρη
νὰ τὴν παίξῃ;

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο θαυμαστὸν νὰκούη
κανεὶς τοὺς ἤγους ἐκείνους, τὰς μελωδίας
αἱ ὁποῖαι ἔφερον δάκρυα καὶ εἰς τοὺς φαι-
δροτέρους ὀφθαλμοὺς καὶ εὐθυμίαν εἰς τὰς
μελαγχολικωτέρας καρδίας.

Ἐκασταν τὰς πτωχὰς εὐλίγκας, διὰ νὰ
μὴ ταράσσουν πλέον τὰς ψυχὰς τῶν βρο-
τῶν. Οὕτως ἐγκτελείψαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς
ἐκείνης τὴν οὐγγρικὴν μουσικὴν καὶ κανεὶς
δὲν τὴν ἐνθυμεῖται πλέον παρὰ μόνον οἱ
Ἀθίγγανοι — ἴσως διότι καὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν
πατρίδα . . .

Ὁ διαυγῆς τῆς σάλπιγγος ἤχος ὑπερι-
σχεῖ τοῦ θορύβου τοῦ πλήθους καὶ οἱ
φαιδροὶ αὐτῆς φθόγγοι γελοῦν μαζί μ' ἐκεί-
νους, οἱ ὁποῖοι γελοῦν, διὰ νὰ κλαύσουν
ἴσως αὔριον καὶ νάπηγῆσωσι τὸ πένθος
μαζί μ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ κλαίουσαν μίαν
νεκράν . . .

Καὶ ἡ γλυκεῖα μουσικὴ ἐξεγείρει ἐκ τῆς
ρέμβης τῆς τὴν νύμφην . . . Εἰς τὴν τρά-
πεζαν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐθύμων καὶ ζωη-
ρῶν συνδαιτυμόνων, παρακλήθηνται οἱ νεό-
νυμφοι: ἐκεῖνος ἕξαλλος, μὲ κατακόκκινον
πρόσωπον, ἐκείνη ὠχρά, ἀπὸ θανάτου
ὠχρότητα. Ἀλλὰ πλέον ὠχρά ἀπὸ αὐ-

τὴν εἶνε ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἢ ἄλλοτε τόσον
χαρωπὴ καὶ φιλόγελως Ἔρτσα.

Αἱ νεάνιδες ἐφόρουσαν ἐνδυμασίας ὁμοιο-
μόρφους. Ὑφασμα δαμασκηνὸν λεπτότατον,
κιτρίνου ἀνοικτοῦ χρώματος, ἐκάλυπτε τὰ
ἄνηθρά καὶ χαρίεντα αὐτῶν σώματα. Ἐ-
πενδύται οὐγγρικοὶ γαλάζιοι, μὲ παρυφὰς
ἐκ δέρματος λευκοκίτιδος ἐκάλυπτον τοὺς
ὤμους τῶν. Αἱ χεῖρές τῶν ἦσαν γυμναί
(διότι τότε ἦτο ἐντροπὴ νὰ φορῆ κανεὶς
χειροκτία) ἀλλ' ἀντὶ χειροκτίων εἶχον τὰς
χειρίδας πτυχωτὰς ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι
τοῦ ἀγκῶνος, μὲ χρυσᾶ κεντήματα καὶ
τρίχαπτα.

Ἡ ἐσθῆς ἔφθανε μέχρι τοῦ λαιμοῦ,
ἀποκρύπτουσα τὸ στήθος. Τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην ἦτο φυσικὰ δυσκολώτερον νὰ κα-
τακτῆσθαι τὴν τὰς καρδίας τῶν νεαρῶν οὐγ-

Τὰ Μεθεόρτια τῆς Ἀποκρηῆς

γριδῶν . . . Πυκνὴ ἢ κόμη κατέπιπτεν ἐπὶ
τῶν ὤμων, καὶ ὅλος ὁ κεφαλόκοσμος ἀπε-
τελεῖτο ἀπὸ δύο πτερὰ στρουθοκαμήλου,
αἱ ἄκραι τῶν ὁποίων ἐθάπτεον τὰ χιονό-
λευκα μέτωπα.

Αἱ ἡλικιωμεναὶ κυρίαὶ ἐφόρουσαν βρα-
χεῖς ἐπενδύτας κεκοσμημένους διὰ διφθε-
ρῶν καὶ τριχάπτων χρυσῶν. Μεθ' ὅλον τὸ
βάρος καὶ τὴν θερμότητα τῶν ἐπενδυτῶν
αὐτῶν, αἱ κυρίαὶ δὲν τοὺς ἀπέβαλλον οὔτε
εἰς τὴν τράπεζαν.

Τὰ ἀνοικτὰ χρώματα, λευκόν, θαλασ-
σινόν, κίτρινον, ἤρμοζον εἰς τὰς νεωτέρας.
Αἱ χῆραι ἐφόρουσαν πορφυρᾶ καὶ βαθυπρά-
σινα, μόναι δὲ αἱ πυργοδέσποιναὶ ὀλό-
μαυρα.

Ὅλαι εἶχον ζώνας ἐκ μαργαριτῶν.

Μεγαλοπρεπέστατα ἐνδύματα ἐφόρουσαν
ἐπίσης καὶ οἱ ἄνδρες. Τρεῖς σειρὰς κομβίων
χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν οἱ πλουσιώτεροι μά-
λιστὰ εἶχον καὶ πολυτίμους λίθους καὶ

ἐξαίσια χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ κεντήματα ἐπὶ
ὑφάσματος μεταξίνου.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ προσκεκλημένοι
ἔφερον μαζί τῶν ἀπὸ ἐν κοχλιάριον καὶ
ἀπὸ ἐν περόνιον, μερικοὶ μάλιστα εἶχον
ἀνηρητημένον εἰς τὸ πλευρόν τῶν ἐν μελα-
νοδαχείον. Ἀλλὰ τὰ πάντα ὑπερέβαλλεν
ὁ πλοῦτος τῶν στολῶν χρυσὸς καὶ ἀργυ-
ρος οὔτε κἂν παρετηροῦντο, τόσον κοινά,
καθημερινὰ πράγματα ἦσαν!

Ἡ νύξ ἔδωκε πέρας εἰς τὸ συμπόσιον.

Ποῖος θὰ ἦτο ἰκανὸς νάπαριθμῆσθαι ὅλους
ἐκείνους τοὺς ἐκλεκτοὺς οἶνους, ὅλα ἐκεῖνα
τὰ ἐξαίσια φαγητά; Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξη-
γήσῃ εἰς τοὺς σημερινούς μας μαγείρους
τὰ ποικίλα ἐδέσματα, τὰ ὁποῖα παρετέ-
θησαν τὸ ἐν κατοπί τοῦ ἄλλου, ἐπὶ τῆς
τραπέζης ἐκείνης; Ὡ, βεβαίωτατα κανεὶς

μάγειρος σήμερον δὲν θὰ ἤξευρε νὰ μᾶς πα-
ρασκευάσῃ τὰ σπάνια ἐκεῖνα ροφήματα
καὶ τὰ εὐγευστότατα κοκκινιστὰ . . . καὶ
τίς οἶδεν ἂν θὰ τὰ εὐρίσκαμεν πλέον τοῦ
γούστου μας; . . .

Τότε ἀκόμη χαρτιὰ καὶ πίπαι δὲν εἶ-
χον ἐπινοηθῆ. Σύμβολα τῆς ἀνίας, ἀν-
τικαθιστῶσι πᾶσαν ἄλλην διασκεδάσιν
παρὰ τῷ κομφῷ τῶν ἡμερῶν μας κόσμῳ.
Ὅταν σήμερον γεμίσουν μίαν κάμαραν ἀπὸ
καπνόν, εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ μὴ
διακρίνη τις πλέον τὸν γείτονά του, ὅταν
περάσουν ὅλην τὴν νύκτα χαρτοπαικτοῦν-
τες, τότε ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι διασκε-
δάσαν ὡς βασιλεῖς . . . φθάνει πάντοτε νὰ
μὴ ἐβασάνισαν κατ' οὐδένα τρόπον τὸ
πνεῦμά τῶν . . .

Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ἄνθρωποι,
ἂν ἤθελαν νὰ διασκεδάσουν, ἔπρεπε νὰ
ἔχουν καρδίαν εἰς τὸ στήθος καὶ πνεῦμα
εἰς τὴν κεφαλὴν . . .

Σήμερον ἀρκεί νὰ ἔχη κανείς ἐν βαλάντιον καὶ μίαν σιγαροθήκην γεμάτα.

“Ὅταν ἄλλοτε ἔλεγαν «Ἐλα νὰ παίξωμεν» τοῦτο ἐσήμαινε: νάστευθῶμεν, νὰ φιλονεικήσωμεν, νὰ χαριτολογήσωμεν, καὶ καμμίαν φοράν νὰ φιληθῶμεν· ἀλλὰ τοῦτο σήμερον σημαίνει ἀπλούστατα «Ἐλα νὰ κλέψῃ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου ὅσα χρήματα περισσότερα εἰμπορέσῃ!»

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Γεμάτη φῶς, εὐρύτερος καὶ γιγαντιαία, κάτασπρη καὶ καμαρωμένη, τοῦ λούσου μᾶλλον ἢ τῆς μεγάλης κινήσεως, περικλείουσα εἰς τὰς λευκάς τῆς ἀγκάλας τὰ ἐξοχώτερα τῶν νεωτέρων μνημείων, ἀπλώνεται ἡ Λεωφόρος Πανεπιστημίου.

Ρυθμὸν ἐνιαίον καὶ προοπτικὴν δὲν ἔχει. Ἄνισοῦψεις προβάλλουν αἱ οἰκίαι τῆς, ξεφεύγουν εἰς ἀκανόνιστον γραμμὴν, πότε κλίνουν μετὰ τὴν χάριν τοῦ μικροσκοπικοῦ, πότε ἀνατείνονται μετὰ τὴν ἔπαρσιν τοῦ κολοσσαίου. Ἄλλ' ἔχει διὰ τοῦτο ἴδιον κασὲν κ' ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει ὡς δρόμος ἐν κανονικῇ ἀνελιξίᾳ τῶν σπιτιῶν του, ὅπως ὅλοι οἱ δρόμοι, περὶ τὰ μέσα ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ τῆς εὐρύνεται, ὡμορφαίνει, μεγαλοσπετής ἀνακύπτει μετὰ τὴν τριάδα τῶν θαυμασιῶν μνημείων τῆς. Ἐντεῦθεν ἐν τῷ περατοῦσθαι βαρεῖα, χιονάτη καὶ συμμετρικῇ μετὰ τῆς καμπυλωτικῆς καὶ μαρμαροπέλεκκημένης σκάλας τῆς, προβάλλει ἡ βαλλιάνειος Βιβλιοθήκη, δίπλα τῆς, πίσω ἀπ' τὸ καταπράσινον καὶ θαλερώτατον κηπάριον τοῦ ξανοίγει μόλις τὸ Πανεπιστήμιον, χαριτωμένον καὶ κομψόν, μετὰ τὸ ἄβρον τοῦ ὑποκίτρινον χρῶμα, μετὰ τὴν κατάχρυσον καὶ ροδίζουσαν ἀνταύγειαν τῶν προπυλαίων του καὶ περαιτέρω ὑπὸ τὸ καταπράσινον τοῦ κηπαρίου τῆς πλαίσιον λευκῆ, λευκοτάτη, στιλπνῇ καὶ περιχρυσος, ἡρέμα ἀνελισσομένη εἰς τὰς τρεῖς πλευράς τῆς, μετὰ τὰς δύο στήλας τῆς τὰς ἀγαλματοφόρους, τὴν Ἀθηναῖαν φέρουσαν τὴν ἀσπίδα τὴν κατάχρυσον, προτείνουσαν τὸ δέντρο τὸ αἰχμηρὸν, τὸν Ἀπόλλωνα ἀναίδην ἐπιδεικνύοντα τὰ γυμνά του μέλη, κάτω καὶ ἔμπροσθεν μετὰ τὰ ἀγάλματα τῶν δύο φιλοσόφων, χονδροκοιμμένων χαμαλοσιδῶς ὑπὸ τὸ ἄξεστον καὶ τραχὺ πελέκημα τοῦ γλύπτου, ἐγείρεται ἡ Ἀκαδημία.

Ἐπειτα πάλιν συστέλλεται περὶ αὐτὴν ἡ λεωφόρος, φεύγει πρὸς τὰ πρόσω ἐν εὐθυγραμμίᾳ, ποικιλωτέρα νῦν εἰς χρώματα, πλουσία πάντοτε εἰς περικαλλῆ οἰκοδομημάτων μετὰ τὸν ναὸν τῶν Δυτικῶν, μετὰ τὸ μέγαρον Σχολῆων, ὅπου ἐπὶ τῆς στέγης ἄλλη γύμνια μαρμαρωμένων θεῶν προκλητικώτατα, ἀλλὰ καὶ φυσικώτατα ἐπιδεικνύεται καὶ πέραν τερματίζεται μετὰ τὴν κατάλευκον καὶ πελωρίαν ὄψιν τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐν ἀπόπτῳ περικλείεται μετὰ τὴν κυανῆν, ἡλίου ἀνατέλλοντος, ἡλίου μεσουρανοῦντος, μετὰ τὴν με-

νεξεδένιαν, ἀλλὰ καὶ ροδίζουσαν, ἀλλὰ καὶ ὑπέξανθον, ἀλλὰ καὶ ὑπέχρυσον, ἡλίου δύοντος, ράχιν τοῦ γέρω- Ὑμηττοῦ.

Συνήθως εἶνε ἡσυχος, σὰν ναρκωμένη, σὰν μεθυσμένη ἀπὸ τὴν ἀπαστρέπτουσαν διαύγειαν καὶ τὴν μαρμαίρουσαν αἴγλην τοῦ φωτὸς ποῦ τὴν περιβάλλει σκορπιζομένου, θωπευτικώτατα καὶ ἀπαλώτατα ἀπὸ τὰ κυανᾶ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Λιγοστατὶ περνοῦν ἀπὸ πᾶνω τῆς, μονήρεις περιπατοῦν, ἢ ἄλλοι διαβάται ἀσκόπως βαδίζοντες· εὐάριθμα εἶνε τ' ἀμάξια ποῦ τὴν παρενοχλοῦν μετὰ τὴν θορυβώδη διελασί των. Κλειστά φαίνονται τὰ παράθυρα τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκιῶν τῆς, σιωπηλαὶ αἱ προσόψεις των. Καθ' ὥρας μόνον βαναύσως ἐξορμᾷ ἀνάμεσα τῆς βραδυκυρόμενος, κροτῶν καὶ ξεφυσῶν ὁ τροχιδρόμος καὶ τὴν συνταράσσει καὶ τὴν ἐκνεύριζει καὶ τὴν ἀμαυρόνει μετὰ τὸς καπνοῦς καὶ τῆς μουντζούρας του. Καθ' ὥρας πάλιν πολυθρόβος καὶ εὐθυμος τὴν κατακτᾷ ἀνάμεσα εἰς τὴν σφύζουσαν καρδίαν τῆς, γοργὰ τὴν διασχίζει, κατὰ πυκνὰς ὁμάδας χύνει ἐπ' αὐτῆς ἡ πανεπιστημιακὴ νεολαία.

Ἀλλὰ συνήθως εἶνε ἡρεμος, ὡς ὑπὸ νάρκην. Τότε ἀραιοὶ τὴν παρέρχονται οἱ διαβάται, καθ' ὁμίλους βαινόντες θαυμάζουσι τὰ κάλλη τῆς οἱ ἐπαρχιώται καὶ οἱ ξένοι, ἰστάμενοι πρὸ τῶν τριῶν μνημείων, ἡσυχὰ τὴν γλεντοῦν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τῆς βιτρίνας τοῦ Πετρίτου οἱ τακτικοὶ θαρμῶνες τοῦ ζαχαροπλαστείου τούτου, χωρὶς νὰ τὴν προσέχουν, ἀδιάφοροι πλέον ἐκ τῆς στενῆς μαζῆς τῆς γνωριμίας τῆς στρέφουν τὰ νῶτα χωσμένοι μέσα εἰς τὸ θολωμένον ἀπὸ τοῦς καπνοῦς καφενεῖον τῆς Ἀνατολῆς οἱ κωνσταντινοπολίτες καὶ μικρασιάται φοιτητα, ποῦ ροροῦν τὸν καφέ των καὶ παίξουν τὴν πρέφαν των καὶ τὸ τάβλι των ἢ ξαπλώνονται ἀμέριμοι ἢ διαβάξουν τῆς ἐφημερίδες των.

Τὴν νύκτα ἔτι μᾶλλον εἶνε ὠραιότερα νὰ τὴν διέρχεται ὡς τὸν τερπνότερον, τὸν πλέον μονήρη περίπατον. Ἐνωρὶς τώρα παύει νὰ τὴν δονῇ καὶ τὴν ταρασσῇ τοῦ τραῦ ἢ θορυβώδης διέλευσις, ποῦ καὶ ποῦ νὰ τὴν πατήσῃ ἀνθρώπινον ποδάρι, μελαγχολικὰ τὰ φανάρια τῆς ἐπιχέουν τὴν ἀμυδρὴν λάμψιν των ἐπὶ τῶν μαρμαροστρώτων πεζοδρομίων, εἰς τὴν μεγάλην τῆς ἔκτασιν, μιὰ πλατεῖα χρυσῆ λωρὶς φωτὸς σπινθηροβολεῖ εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου, ἕνας ἡλῖος ἤλεκτρικὸς ἐπάνω στοῦ Πετρίτου σκορπίζει τὴν ἀργυρᾶν, τὴν ἐκτυφλωτικὴν ἀκτινοβολίαν του, κάτω εἰς τὰ Χαυτεῖα καὶ πρὸς τὴν Ὀμοιοῖαν μύρια καὶ πολυχρόμα φῶτα σελαγίζουσι, καὶ ἐν τῇ συγχύσει τῆς ἐντόνου λάμψεως καὶ τῶν ἀμφιβάτων σκιῶν, στιλπνὸς ἐπισφαίνεται, χιονώδης λευκάζει τοῦ πεντελησίου μαρμαροῦ τῆς ὁ πλοῦτος. Καὶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς σιγῆς καὶ τῆς μονώσεως, ὡς εἰς τὸ θελητικώτερον ὄνειρον ἀπέριου γαλήνης, ἐνῶ ἄνωθεν ἀστροφώτιστος τὴν σκεπάζει ὁ οὐρανός, ἐνῶ ἐκ τῶν πλαγίων φουροὺς ἀκοίμητος τὴν ἐπιβλέπει ὁ Λυκαβητός, ἐνῶ μετὰ τὸν ἀπομεμαρυσμένον θόρυβόν τῆς τὴν ναυουρίζει ἡ ἀγρυπνος ἀκόμη πόλις, εἶνε ἀπόλαυσις μοναδικῆ νὰ βραίνης ἐπ' αὐτῆς, νὰ θαυμάζῃς τὴν εὐμορφίαν τῆς, τὰ κάλλη τῆς τὰ γυμνά καὶ ὑπερβαύμαστα, ν' ἀνοίγῃς τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸ ἄβρότερον ὄνειροπόλημα ἀδιταράχτου ποιητικῆς μονώσεως καὶ γαλήνης.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

ΞΑΝΘΟΥΛΑ

Ἄστρο φαίνεται ξανθοῦλα
Σὲ βραδιά καλοκαιροῦ,
Ἐλαφρὴ χρυσαλλιδουῖλα
Ποῦ τὰ ρόδα ἀργοκινεῖ.

Νεῖο μικρὸ περιστεράκι
Ποῦ ἔχει δόλοευκα φτερά,
Ἄσπρο δόλομοσχο κρινάκι
Μέσ' ἔς τῆς λίμνης τὰ νερά.

Νύφη ἀρχαία μαριμαρένια
Μὲ τὴν κόμπ ὅλη χρυσὴ
Ποῦ ἀπὸ μάτια διαμαντένια
Χύνει λάμψιν περισσὴ.

Ἄλλου κόσμου εἶσαι, ξανθὴ μου,
Ὀνειρο πολὺ γλυκό,
«Θάδινα καὶ τὴ ζωὴ μου
Γιὰ ἕνα τέτοιο ἰδανικό».

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΤΑΖΑ-ΜΠΕ-ΤΑΖΑ

(Ἰντικὸ τραγοῦδι)

Ἐρχεται πάντα ἡ ἀνοιξὴ καὶ ἀνοῦνε τὰ λουλούδια,
Ξαναγαρβιούνται τ' ἀηδονοῦν τὰ χαρωπὰ τραγοῦδια.

Σὰν πάντα τὰ πάντα,
Ξανά καὶ ξανά,
μὰ ἡ νιότη σὰ φύγει
Ξανά δὲ γυρνᾷ.

Κι' ἂ συγνεφοσκηπάζονται τ' ἀστέρια, τὸ φεγγάρι,
πάντα τῆς λάμψης τους ξανά θὰ γύσουνε τὴ χάρι.

Τὰ πάντα σὰν πάντα,
Ξανά καὶ ξανά,
μονάχα μου ἡ νιότη
ποτέσ δὲ γυρνᾷ.

Χτυποῦσε πρὶν τὴ θάλασσα βοριάς καὶ ἄνεμοζάλη,
μὰ πάλε κῦμα καὶ ἀμμουδιὰ ρωτιώνεται ἀγάλι ἀγάλι.

Ἀχ πάλε καὶ πάλε,
τὰ πάντα ξανά,
μὰ ἡ νιότη σὰ φύγει
γιὰ πάντα γυρνᾷ.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΑΠΑΡΧΑΙ

Ἐκ τῶν καθημερινῶς ἀποστελλομένων πρὸς ἡμᾶς στίχων, δημοσιεύομεν σήμερον, κατὰ τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ τῆς Εἰκονογραφημένης Ἑστίας σύστημα, ὅσους μαρτυροῦν εὐοίωνον ὅπωςδὴποτε ἀπαρχὴν ποιητικῆς ἐργασίας, πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν νέων ποιητῶν. Ἀντὶ ἄλλου προσιμίον δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς, διὰ τῆς ὁποίας εἰς ἐξ αὐτῶν συνώδευσε τὸ ποίημά του:

Συμπροχίτῃ 2 Φεβρουαρίου 1895.

Ἀξιώτιμῃ κυρίῃ Γ. Ξενοπούλε,

Ἦτος δὲ θὰ πῶ κανένα ψέμμα, ἂν πῶ, πῶς τὴ ζωὴ σήμερον στὴ φιλολογία μας τὴ δίνει ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία». Καὶ θαρρῶ πῶς λέγω ἀληθεῖα, ἐκτός ποῦ ὁ ἀνθὸς τῶν φιλολόγων μας σ' αὐτὴ δημοσιεύει τὰ ἔργα του, ἀλλὰ καὶ γιατί βλέπω στὴν ἀλληλογραφίαν σας παρὰ πολλοὺς νὰ γυροῦν νὰ δημοσιεύσουν στοὺς περιοδικὸς σας τὰ πρώτα τους ἔργα.

Λαμπρὸ καὶ ὠφέλιμο σπρώξιμο ἔδωκε στὴν ἐλληνικὴν νεότητα ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» καὶ ἔτσι δὲ μοῦ φαίνεται, πῶς κρυφᾷ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ κανένας, μεταξὺ τῶν νέων μας γεννήθηκε